

Ujjongjatok, egek, vigadozz, föld, ujjongásba törjete ki, hegyek!
Mert megvigasztalja népét az ÚR, és megkönyörül az elesetteken.¹⁴De Sion ezt mondta: Elhagyott engem az ÚR, megfélekedeztem rólam az én Uram! ¹⁵Megfélekedezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? De ha ő meg is feledkezne, én akkor sem feledkezem meg rólad! ¹⁶Íme, a tenyerembe véstelek be, szüntelenül előttem vannak falaid.

Istentisztelet az esztendő utolsó vasárnapján.
Igehirdetés az év utolsó Úr napján, Krisztus föltámadásának emléknapján
Évzárás.
Ujjongással, vagy panasszal?

Tegnap délelőtt Takács István mérnöki diplomás barkácsboltját kerestem föl, melyet már 1953 óta üzemeltet. Ismerem a pesterzsébeti ökumenikus alkalmáról. Az Adolph Kolping által 1849-ben Kölnben alapított katolikus legényegyletes mozgalom lelkes vezetőjeként. Csak később találtam rá a piac melletti üzletére. Már nyolcvanon fölül van, és a 2024-es évzárással boltzárást is tervez.

A boltzárás oka nem, is a nyolcvan év, hanem a panasz. Már alig jönnek a vevők. Nem lehet kitermelni a költségeket. A szomszédos telefonos is bezárt. A piacra is egyre kevesebb ember jár!

Szomorkodva csodálkozom, mert nála mindig mindent kaptam. Most gázpalackhoz keresek kupakot, de nem hagy szóhoz jutni. Panaszról lelkesedésre vált.

Átszellemülten mutatja az esztergapadját, melyet még őseitől örökölt. – Bezárom a boltot – ugrik vissza a beszélgetés garmafontúje. Már semmit nem lehet eladni. Mindent feleáron

adok. Közben nyílik az üzleti ajtó. Régi egyetemista társa köszön ránk. Őt is kávéra invitálja, mint előbb engem. Ott ülünk az esztergapad mellett műbőr és vászonpárnás széken. Majd a neszkávéra öntött forróvíz csobogása közben újabb vevő érkezik. Kortyolgom a kávét, ez a búcsú kávé, majd végre én is szóhoz jutok, és egyből két gázpalack kupakot veszek. Ingyen adom! – mondja, amit nem hagyok annyiban. Tiltakozása ellenére ott hagyok ezer forintot, és nem tudom, túlfizettem-e, vagy inkább alul.

Ujjongva, nyitom magam előtt a boltzárásos üzlet ajtaját.
Ujjongva, hogy végre hozzájutottam ebben a vezetékes gázos világban két gázpalack kupakhoz. Ez az öröm feledteti velem a boltban hallott záró panaszokat.

Utolsó 2024-es vasárnapi igehirdetésünk ézsaiási igéje ujjongtató felhívással kezdődik.

Ujjongjatok, egek, vigadozz, föld, ujjongásba törjete ki, hegyek!

Mert az egeket és a földet Teremtő Úr kinyújtja karját és avizót int karmesteri pálcájával égnék, földnek és hegyeknek.

Karjának vezénylő mozdulatában csodálatos applikációk rejlenek. Finom effektek a pianissimótól a fortissimoig. Ezért az egek ujjonganak, a föld vigadozik, és a hegyek krátèreiből a kitörő lávák Teremtőt magasztaló újszülött hegyeket formálnak.

Az Ézsaiás próféta által bibliai partitúrába hirtelen följegyzett hármashangzat adja meg mai záró istentiszteletünk nyitányát.

Ezekben a nyitó tételekben nem jut szó az embernek, a gyülekezetnek, a Sionnak. Most itt ülünk és hallgathatjuk a csodás szimfóniát és átélhetjük a tiszta harmóniát.

Lejátszódik **Hab 2:20** ... az Úr az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!

Hallgattuk: Az Atya, Fiú, Szentlélek nevében...

Mert az Úr van itt. Az Úr szája szól esztendőzáró istentiszteletünkön, nem énekünk és imádságunk és prédikációnk!
Az Úr szája szól!
Hallgass, lélek! Hadd szóljon az „egek, földek, hegyek”
hármashangzata a Szentháromság intonálásában!

Most az ujjongás alkalma van.
A régi énekszöveg szerint, melyet dallamfosztottan az Evangélikus Énekeskönyv imádságai között találunk csak meg:
„Örül mi szívünk, Mikor ezt halljuk, A templomba megyünk, hol Úristennek szentigéjét halljuk.”
Nem bántásul mondom, de őrizze meg az istentiszteletek Ura egyházunk liturgiaszerkesztőit a divatos, ideológia diktálta énekek fölvételétől a Huszár Gál féle, 1574-ben írt éneke rovására.

Kedves Testvérek! Itt az év utolsó vasárnapi liturgiája.
Vigadozzatok!

Ne úgy, mint mulatoztak Belszár király lakomályán és az Úr keze ítéletet vezényelt a falra, hanem úgy, mint mikor a tékozló fiú atyja előhozatta az új ruhát, a sarut és a gyűrűt, és levágatta a hízott tulkot. Vigadozzatok!

Szentendre evangélikusai, jelen lévő és hiányzó presbiterei!
Vigadozzatok!

Mert az Úr megvigasztalta a kesergő, fiát vesztett apát, és föltámasztotta Egyszülött Fiát!
Ma van 2024. utolsó föltámadás emléknapja!

Ne maradj kin a bátyussal és az alattomosan beszélő odaintett szolgálával.
Ne kántáld Sion panaszát: Elhagyott engem az ÚR,
megfeledkezett rólam az én Uram!

Ne panaszold a bátyusok szövegét: „...nekem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vigadjak!”

Évzáró-vasárnapos gyülekezet!
Vigadozzál! Hallgasd, mit mond a te Urad és Istened:

Nincs igaza panaszodnak, mert nem kecskefiat, hanem Egyszülött Fiamat, az Isten Bárányát magát adtam neked az elmúlt év vasárnapi Úrvacsoráiban, neked és barátaidnak, az egész gyülekezetnek!

Vigadozzál! Most! Az év utolsó vasárnapján úgy, hogy az kihasson szilveszteredre is, hogy az tivornya helyett az Úrban való öröm legyen.

Gyjs*vdm